

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci
OIB:77561654785

Poslovni broj: P-705/2023-27

REPUBLIKA HRVATSKA

PRESUDA I RJEŠENJE

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, po sucu Hrvoju Smital kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Tomislava Borkovića iz Vinkovca, I. G. Kovačića 32, OIB: 94944330536, zastupan po ZOU Glavaš & Šutalo, Vinkovci, Duga ulica 10, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupana po punomoćnicima iz OD Porobija & Porobija, Zagreb, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 11. lipnja 2026. godine, u nazočnosti tužitelja Tomislava Borkovića uz zamjenika punomoćnika Krešimira Majnarića, odvjetnika iz Vinkovaca i zamjenika punomoćnika tuženika Krešimira Vestića, odvjetnika iz Zagreba, te potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom dana 24. srpnja 2026. godine.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d. d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju Tomislavu Borkoviću iz Vinkovaca, I. G. Kovačića 32, OIB: 94944330536, izvrši povrat do sada više plaćenih anuiteta po osnovu povećanja tečaja u odnosu na HRK za razdoblje 05. svibnja 2020. godine do 05. listopada 2023. iznosu u 4.515,15 eur (četiristisućepetstopetnaesteurai petnaestcenti), sa zakonskim zateznim kamatama na iznose kako slijedi :

102,65	EUR	počevši od	5	svibanj	2020	do isplate
97,35	EUR	počevši od	5	lipanj	2020	do isplate
100,14	EUR	počevši od	5	srpanj	2020	do isplate
92,56	EUR	počevši od	5	kolovoz	2020	do isplate
94,64	EUR	počevši od	5	rujan	2020	do isplate
95,58	EUR	počevši od	5	listopad	2020	do isplate
98,76	EUR	počevši od	5	studeni	2020	do isplate
93,95	EUR	počevši od	5	prosinac	2020	do isplate
94,49	EUR	počevši od	5	siječanj	2021	do isplate
95,58	EUR	počevši od	5	veljača	2021	do isplate
87,87	EUR	počevši od	5	ožujak	2021	do isplate
88,48	EUR	počevši od	5	travanj	2021	do isplate
89,82	EUR	počevši od	5	svibanj	2021	do isplate

89,44	EUR	počevši od	5	lipanj	2021	do isplate
88,60	EUR	počevši od	5	srpanj	2021	do isplate
94,95	EUR	počevši od	5	kolovoz	2021	do isplate
91,51	EUR	počevši od	5	rujan	2021	do isplate
93,36	EUR	počevši od	5	listopad	2021	do isplate
100,55	EUR	počevši od	5	studen	2021	do isplate
104,91	EUR	počevši od	5	prosinac	2021	do isplate
105,78	EUR	počevši od	5	siječanj	2022	do isplate
99,89	EUR	počevši od	5	veljača	2022	do isplate
115,53	EUR	počevši od	5	ožujak	2022	do isplate
112,23	EUR	počevši od	5	travanj	2022	do isplate
108,49	EUR	počevši od	5	svibanj	2022	do isplate
107,84	EUR	počevši od	5	lipanj	2022	do isplate
116,46	EUR	počevši od	5	srpanj	2022	do isplate
123,26	EUR	počevši od	5	kolovoz	2022	do isplate
122,36	EUR	počevši od	5	rujan	2022	do isplate
124,13	EUR	počevši od	5	listopad	2022	do isplate
121,45	EUR	počevši od	5	studen	2022	do isplate
122,45	EUR	počevši od	5	prosinac	2022	do isplate
122,08	EUR	počevši od	5	siječanj	2023	do isplate
117,55	EUR	počevši od	5	veljača	2023	do isplate
118,50	EUR	počevši od	5	ožujak	2023	do isplate
118,62	EUR	počevši od	5	travanj	2023	do isplate
123,38	EUR	počevši od	5	svibanj	2023	do isplate
124,79	EUR	počevši od	5	lipanj	2023	do isplate
124,66	EUR	počevši od	5	srpanj	2023	do isplate
130,01	EUR	počevši od	5	kolovoz	2023	do isplate
131,68	EUR	počevši od	5	rujan	2023	do isplate
128,82	EUR	počevši od	5	listopad	2023	do isplate

uvećano za pripadajuću zateznu kamatu na svaki pojedinačni iznos i to po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, u visini prosječne kamatne stope na stanje kredita nefinancijskih trgovačkih društava za referentno razdoblje dulje od godine dana uvećane za tri postotna poena do 31. prosinca 2022. godine, a od 01. siječnja 2023. godine pa nadalje do isplate, u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamate na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

i

riješio je

II. Dopušta se preinaka tužbe tužitelja kako je to precizirano u podnesku od 24. travnja 2024.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d. d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju Tomislavu Borkoviću iz Vinkovaca, I. G. Kovačića 32, OIB: 94944330536, izvrši isplatu parničnih troškova u iznosu od 1.989,88 eur (tisućudevetstoosamdesetdeveteuraiošamdesetosamcenti) u roku od 15 dana, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate, u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka (u nastavku ESB) primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, do isplate, dok se u preostalom dijelu zahtjev odbija kao neosnovan.

IV. Odbija se u cijelosti zahtjev tuženika za naknadu parničnih troškova kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika u kojoj navodi kako je sa tuženikom dana 26. rujna 2006. tužitelj kao potrošač zaključio Ugovor o namjenskom kreditu uz valutnu klauzulu broj 3207496907 a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 80.000,00 CHF u protuvrijednosti u kn po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja tražbine, s time da je otplata kredita vezana uz valutnu klauzulu u CHF, te je kao osiguranje povrata kredita izvršena uknjižba prava zaloga za korist tuženika na nekretninama tužitelja i njegove supruge Nevenke Borković.

2. Nadalje, tužitelj navodi da je člankom 7. Ugovora o kreditu ugovorena tzv. valutna klauzula odnosno otplata kredita ugovorena je u jednakim anuitetima prema otplatnom planu uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za valutu Ugovora (CHF) prema tečajnoj list HNB-a na dan plaćanja.

3. Tužitelj ukazuje da su pravomoćnom presudom Županijskog suda u Vukovaru, poslovni broj GŽ-323/2017-15 od 7. prosinca 2017. ugovorene odrednice o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli utvrđene ništetnim odnosno istom odlukom potvrđena je presuda i djelomično preinačena Općinskog suda u Vukovaru, Stalna služba u Vinkovcima, poslovni broj P-124/2016-62 od 7. travnja 2017. te je tuženik temeljem naprijed navedenih pravomoćnih presuda isplatio tužitelju iznos preplaćenih anuiteta za razdoblje od studenog 2008. do 30. rujna 2016. i unatoč činjenici da su ugovorne odredbe Ugovora o kreditu a koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule navedenim odlukama pravomoćno utvrđene nepoštenim i ništetnim, tuženik je nastavio s nepoštenom praksom pa je i nadalje naplaćivao tužitelju uvećane anuitete pa je stoga tužitelj ustao novom tužbom kojom je tražio isplatu razlike za preplaćene anuitete, ovaj put za razdoblje od listopada 2016. do travnja 2020. te je pravomoćnom presudom Županijskog suda u Osijeku, poslovni broj GŽ-710/2023-2 od 27. veljače 2023. naložio tuženiku da tužitelju temeljem povećanja tečaja CHF u odnosu na kunu tijekom razdoblja listopad 2016. do travanj 2020. isplati daljnji iznos od 26.577,18 kn / 3.527,40 eur i tuženik je postupio po naprijed navedenoj presudi i tužitelju je isplatio presuđene iznose za utuženo razdoblje.

4. Međutim, tuženik i nadalje ustraje u svojoj nepoštenoj praksi i tužitelju i nadalje naplaćuje uvećane anuitete po trajnom nalogu unatoč činjenici da je odrednica o valutnoj klauzuli (članak 7. ugovora) utvrđena ništetnom i stoga tužitelj temeljem ranije utvrđene ništetne odredbe o navedenoj valutnoj klauzuli iz članka 7. ugovora o kreditu potražuje uplatu preplaćenih iznosa otplate kredita temeljem povećanja tečaja u odnosu na kn/EUR tijekom vremenskog razdoblja od 5. svibnja 2020. do 5. listopada 2023. u iznosu od 4.343,16 eur protuvrijednosti 32.753,56 kn sa zakonskim zateznim kamatama do isplate, a po prvotno postavljenom tužbenom zahtjevu.

5. Kako je u ovom predmetu bila sporna visina tužbenog zahtjeva to je sud odredio i proveo financijsko-knjigovodstveno vještačenje nakon kojeg je tužitelj svojim podneskom od 24. travnja 2024. uredio i konačno postavio tužbeni zahtjev kojim od tuženika potražuje razliku stvarno plaćenih anuiteta po osnovu povećanja tečaja u odnosu na kunu/euro u iznosu od 4.515,15 eura sa z.z. kamatama do isplate.

5.1. Nadalje, istim podneskom je tužitelj djelomično preinačio tužbeni zahtjev u pogledu visine pojedinačnih mjesečnih iznosa i tijeka zakonskih zateznih kamata na pojedinačne mjesečne iznose te je sud dopustio preinaku tužbe tužitelja iz podneska od 24. travnja 2024. kao pod točkom II. izreke ovog rješenja, s tim da treba naglasiti da se navedeni podnesak sa konačno uređenim tužbenim zahtjevom tužitelja dostavio tuženiku na očitovanje koji se tako postavljenoj preinaci tužbenog zahtjeva protivio.

6. Sud ukazuje strankama da je odredbom članka 190. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 155/23 i 146/25 – dalje Zakon o parničnom postupku) izmijenjen članak 39. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 70/19) na način da je dodan novi stavak 2. kojim je određeno da iznimno od odredbe stavka 1.; tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Prema prijelaznim i završnim odredbama članka 117. stavka 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku odredba članka 39. toga Zakona primjenjuje se na sve postupke koji su u tijeku.

6.1. Po ocjeni ovoga suda, tužitelj bez svoje krivnje nije mogao preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, jer je o egzaktnoj visini svoje tražbine mogao saznati tek nakon provedenog dokaza vještačenjem, slijedom čega je temeljem članka 190. stavka 3. Zakona o parničnom postupku sud dopustio preinaku tužbe iako se tuženik istoj protivio.

7. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u cijelosti osporava istaknute tužbene zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, visinu i izračun te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu.

7.1. Tuženik ističe prigovor zastare na sve potraživane iznose, ističe prigovor presuđene stvari te se u tom dijelu poziva na već vođene postupke između tužitelja i tuženika u odnosu na predmetni Ugovor o kreditu kojim je tužitelj osporavao odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli te ističe predmete poslovni broj P-123/20 (kasnije P-282/22) i P-288/21 (kasnije P-610/23), te predlaže odbaciti tužbu tužitelja uz naknadu troška tuženiku zbog istoga prigovora.

7.2. Također, tuženik navodi da je kondemnatorni zahtjev na isplatu tečajne razlike nakon 1. veljače 2016. u suprotnosti sa člankom 19.e. stavkom 6. Zakona o

potrošačkom kreditiranju uz napomenu da tužitelj nije prihvatio konverziju te je na taj način pristao na uvjete ugovora iz njegovog CHF kredita te je time prihvatio i rizik promjena tečaja za CHF/HRK.

7.3. Također, tuženik ističe da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da su se sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe jer je isti sudski vještak za financije, računovodstvo i bankarstvo, te se tijekom svojeg obrazovanja, rada i prakse kao vještak morao susretati s pojmom i značenjem valutne klauzule i stoga tužitelj nije prosječni potrošač.

7.4. Isto tako, tuženik navodi da je korisnik kredita odnosno tužitelj bio upoznat s valutnim rizikom i napominje da je valutna klauzula izrijekom zakona dopuštena i legitimna ugovorna odredba, s tim da banka nije znala niti mogla znati za rast tečaja CHF te se u tom dijelu poziva na Internet stranicu Švicarske narodne banke i izlaganje viceguvernera navedene banke.

7.5. Nadalje, tuženik ističe da je banka tužitelju prilikom sklapanja ugovora pružila sve potrebne informacije i informirala ga o parametrima vezanim za odobrenje kredita uz valutnu klauzulu te u tom dijelu ističe i objave u vezi navedenog koje su istaknute u dnevnim glasilima u Republici Hrvatskoj, kao što su Večernji list, Vjesnik i Novi list. U tom dijelu predlaže saslušanje osobnog bankara Kristine Mihajlovski iz Vinkovaca, a napominje kako je bio posljednja banka koja je u svoju ponudu uvela kredite u švicarskim francima te je dapače, tuženik destimulirao korisnike da uzimaju kredite u švicarskim francima time što je nudio najviše kamatne stope na takve kredite u odnosu na konkurenciju.

7.6. Zaključni je prijedlog tuženika da sud nakon provedenog postupka odbije tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti kao i da naloži tužitelju da tuženiku naknadi trošak ovog parničnog postupka.

8. Na pripremnom ročištu održanom kod ovoga suda 19. ožujka 2024. tužitelj je i dalje ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva u cijelosti, kao i kod predloženih dokaza, predložio je financijsko-knjigovodstveno vještačenje jer je tuženik osporio visinu potraživanja tužitelja, dok tuženik nije pristupio na pripremno ročište iako je uredno pozvan.

9. U dokaznom dijelu postupka sud je izvršio uvid i čitanje preslike Županijskog suda u Osijeku, Gž 469/2022-2 od 9. lipnja 2022., sa lista 6 – 9 spisa, preslike dodatka ugovora o namjenskom kreditu zaključenog između stranaka 25. rujna 2014. sa lista 10 – 12 spisa, presliku suglasnosti za izravno terećenje broj 015 od 3. listopada 2014., sa lista 13 spisa, presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revd 1298/2021-2 od 24. ožujka 2021., sa lista 14 – 16 spisa, presudu Županijskog suda u Osijeku broj Gž-710/2023-2 od 31. kolovoza 2023., sa lista 17 – 23 spisa, presliku ugovora o trajnom nalogu br. 013 od 11. ožujka 2011., sa lista 25 – 26 spisa, presudu i rješenje Županijskog suda u Vukovaru, broj Gž-323/2017-15 od 7. prosinca 2020., sa lista 27 – 35 spisa, specifikacija uplata po kreditu tužitelja, sa lista 36 – 44 spisa, presudu Općinskog suda u Vinkovcima, broj 3 P-285/22-60 od 27. veljače 2023., sa lista 45 – 57 spisa, presudu Općinskog suda u Vinkovcima, broj 3 P-123/20-42 od 2. veljače 2022., sa lista 59 – 71 spisa, nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Mate Ivanovića sa prilogima od 10. travnja 2024., sa lista 172 – 202 spisa, te je saslušan tužitelj kao parnična stranka.

9.1. Nije izveden dokaz saslušanjem svjedoka Kristine Mihajlovski – osobnog bankara tuženika jer je tuženik svojim podneskom od 6. ožujka 2024. odustao od tog dokaznog prijedloga.

10. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku sud je utvrdio da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovani.

11. Među strankama ovog postupka nije sporno da su pravomoćnom presudom Županijskog suda u Vukovaru, poslovni broj GŽ-323/2017-15 od 7. prosinca 2020. ugovorene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli utvrđene ništetnima a u odnosu na kredit koji su parnične stranke sklopile 26. rujna 2006. broj 3207496907 te da je člankom 7. navedenog ugovora o kreditu ugovorena tzv. valutna klauzula, odnosno otplata kredita ugovorena je u jednakim anuitetima prema otplatnom planu uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za valutu Ugovora (CHF) prema tečaju HNB-a na dan plaćanja te da je tuženik temeljem navedene pravomoćne presude isplatio tuženiku iznos preplaćenih anuiteta za razdoblje od studenog 2008. do 30. rujna 2016.

11.1. Nije sporno ni to da je tužitelj protiv tuženika vodio još jedan spor kod Općinskog suda u Vinkovcima radi iste pravne stvari te je pravomoćnom presudom Županijskog suda u Osijeku, poslovni broj GŽ-710/2023-2 od 27. veljače 2023. naloženo tuženiku da tužitelju temeljem povećanja tečaja CHF u odnosu na kunu tijekom razdoblja od listopada 2016. do travnja 2020. isplati daljnji iznos od 3.527,40 eura sa pripadajućim zateznim kamatama, što je tuženik i učinio.

11.2. Također, između stranaka nije sporno da su parnične stranke sklopile Dodatak ugovoru o namjenskom kreditu, kreditna partija: 7103321817 i to dana 25. rujna 2014., u kojem su ugovorne strane promijenile članak 3. osnovnog Ugovora o kreditu broj 7103321817 na način da su produljili rok otplate na 120 mjeseci te je promijenjen i članak 7. osnovnog Ugovora na način da isti glasi: " korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF, 1. anuitet iznosi 305,58 CHF. Iznos anuiteta sadrži glavni dug i kamatu obračunatu temeljem kamatne stope važeće na dan sklapanja ovog ugovora. "

11.3. Nadalje, između stranaka je nesporno da je predmetni kredit još uvijek u otplati, odnosno tužitelj nije isplatio kreditno zaduženje.

12. Među strankama je sporno da li je tužitelj potrošač, zastara potraživanja tužitelja, kao i visina potraživanja tužitelja. Tuženik je također istaknuo prigovor presuđene stvari pa je i u tom dijelu sporna osnova potraživanja.

13. U odnosu na prigovor tuženika da tužitelj nije potrošač sukladno Zakonu o zaštiti potrošača niti da je tužitelj tu činjenicu dokazao odnosno da je kredit koristio za potrošačke svrhe, uzimajući u obzir da tužitelj nije prosječni potrošač nego je nasuprot navedenom diplomirani ekonomist i uz to stalni sudski vještak za financije, računovodstvo i bankarstvo, napominje se da je prema odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15, 102/15 i 52/16), potrošač svaka fizička osoba koja u transakcijama obuhvaćenim ovim zakonom djeluje izvan poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja a Zakonom o zaštiti

potrošača potrošač je osoba koja u ugovorima nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije, pa je dakle za svojstvo potrošača potrebno da sudionik u ugovornom odnosu bude fizička osoba. U ovom slučaju potrošač je definitivno slabija stranka jer je u podređenom položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga a sama podređenost proizlazi iz nemogućnosti pregovaranja o uvjetima koje je prethodno sastavio prodavatelj robe odnosno pružatelj usluga, a na čiji sadržaj potrošač ne može utjecati. Upravo taj podređeni položaj dovodi do toga da potrošač pristane na uvjete koje je trgovac prethodno sastavio bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj, a pri tom je potpuno nevažno koliko je iskustvo ili znanje pojedinog potrošača, a time i okolnost da je tužitelj diplomirani ekonomist a ujedno stalni sudski vještak za financije, računovodstvo i bankarstvo, ne dovodi u pitanje njegovo svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu jer se u smislu zaštite potrošača koji su korisnici kredita na jednak način trebaju i moraju tretirati sve osobe i potrošači bez obzira na njihovo zanimanje. U tom pogledu sud upućuje na praksu Europskog suda gdje se na temelju većeg znanja i iskustva određenog potrošača takvu osobu ne isključuje kao " potrošača " jer je odlučan ovdje njegov podređeni položaj. Razrađujući njegov položaj sud ističe da neovisno o tome je li korisnik kredita odnosno potrošač sudac, liječnik, učitelj, portir ili čistačica, nitko od njih nema mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju pa svi oni, neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju, iskustvu ili društvenom statusu dijele u odnosu na banku jednaki podređeni položaj. Ističe se da nije odlučna ni okolnost koja je svrha sklapanja ugovora, je li to kupovina skutera, automobila, stana, vikendice ili je to preuređenje stambenog prostora, budući zaštita od nepoštenih ugovornih uvjeta ne dozvoljava razlikovanje potrošača po kriteriju nužnosti sklapanja ugovora.

13.2. Dokle god fizička osoba (ovdje je tužitelj kao fizička osoba sklopio ugovor o kreditu sa tuženikom) sklapa sa trgovcem ugovor koji izlazi iz okvira njegove poslovne djelatnosti riječ je o svakako potrošačkom ugovoru, a gospodarska svrha ugovora, kao niti njegova financijska vrijednost nisu od odlučujućeg značaja. Nadalje, sve dvojbe oko statusa potrošača riješio je Sud EU u presudi C-774/19 od 10. prosinca 2020.

13.3. Imajući u vidu sve navedeno za sud nema nikakve dvojbe da se u ovom konkretnom slučaju radi o potrošačkom ugovoru.

14. Na sve ove okolnosti sud je saslušao tužitelja kao parničnu stranku koji je dao iskaz na glavnoj raspravi od 11. lipnja 2026. te je potvrdio svrhu i okolnosti podizanja kredita pa je iskazao da je kredit bio za završetak izgradnje kuće, klijent je Zagrebačke banke, kod njih prima plaću. Kada se javio u banku potvrdio je da mu je bilo ponuđeno više varijanti kredita i valuta kredita no obzirom na njegova tadašnja primanja najpovoljniji je bio kredit u CHF te se odlučio da uzme kredit od 80.000,00 CHF, protuvrijednost 50.000,00 eura, na 10 godina. Budući je iz njemu nejasnih razloga tijekom trajanja otplate kredita dolazilo do povećanja kamatne stope i povećanja tečaja u kojem je ugovorena otplata kredita došlo je do velikog povećanja anuiteta otplate kredita koji je s početnih 3.700,00 kn porastao na blizu 6.000,00 kn, te budući da mu je plaća ostala ista uzimajući činjenicu da je oženjen, otac troje djece i da supruga nije zaposlena, bio je prisiljen produžiti rok otplate kredita dodatkom ugovora s preostalim 3,5 godine na 10 godina. Na taj način smanjio mu se anuitet otplate kredita te je isti bio u mogućnosti plaćati do konačne otplate kredita. Tijekom trajanja otplate kredita u više navrata pokušao je sa bankom postići određeni dogovor kako bi izbjegli tužbu no njegovi zahtjevi nisu bili prihvaćeni stoga je kako bi zaštitio

svoja prava bio prisiljen podnijeti tužbeni zahtjev za povrat više plaćenih iznosa zbog promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Dao je nalog u banci, trajni nalog da mu se anuitet skida direktno s plaće. Nitko mu nije pomagao kod otplate kredita. Kredit nije koristio kao poreznu olakšicu. Pismeno se obratio banci putem poslovnice u Vinkovcima, u kojem zahtjevu je zatražio pojašnjenje iz kojeg razloga se povećava kamatna stopa a u isto vrijeme dolazi i do povećanja tečaja, a iz banke je dobio odgovor kojim su opravdali povećanja pozivajući se na ugovorene odredbe u ugovoru o kreditu. Iskazao je da je od banke dobivao obavijesti o povećanju kamatnih stopa bez pojašnjenja razloga iz kojih je dolazilo do povećanja kamate. Prilikom ugovaranja kredita smatrao je da se promjenjiva kamatna stopa može mijenjati ukoliko postoje stvarni razlozi za njeno povećanje koji će mu od strane banke biti pojašnjeni no u konkretnom slučaju niti jedno povećanje kamatne stope nije pojašnjeno stvarnim razlozima. Valutnu klauzulu prihvatio je kao zaštitnu klauzulu kojom se vjerovnika štiti od obezvrjeđivanja onoga što je dao kako je valutna klauzula sadržana u ekonomskoj znanosti i teoriji a valutnu klauzulu prilikom zaključenja ugovora o kreditu nije shvaćao kao dvosmjernu kojom jedna od ugovornih strana može ostvariti dobitke ili gubitke. Ugovaranjem valutne klauzule nije imao namjeru "kockati se s tim". U banci mu je predložen već pripremljen otisnuti obrazac ugovora o kreditu i nije mogao utjecati na odredbe ugovora niti o njima pregovarati, bilo je uzmi ili ostavi. Ugovor je pročitao međutim sporne ugovorne odredbe koje su se tijekom trajanja otplate kredita pokazale spornim smatrao je onakvim kako je već napomenuo u prethodnom dijelu iskaza. Išao je kod javnog bilježnika radi ovjere ali mu on ništa nije objašnjavao.

14.1. Točno je da je po struci dipl. ekonomist, prilikom sklapanja ugovora znao je da se rata može mijenjati ali je smatrao da se to može dogoditi samo iz opravdanih razloga te da će mu od strane banke biti pojašnjeni razlozi iz kojih se mijenja kamatna stopa i tečaj. Prilikom zaključenja ugovora nije se pregovaralo o modalitetima primjene valutne klauzule stoga je ponovio da je istu shvatio kao zaštitnu klauzulu kreditora kojom se štiti od obezvrjeđivanja vrijednosti onoga što je dao. Međutim, u stvarnosti došlo je do povećanja valute u kojoj je ugovorena valutna klauzula ne samo u odnosu na kunu nego i u odnosu na ostale valute što je imalo za posljedicu povećanje anuiteta otplate kredita iskazano u kunama.

14.2. Točno je da mu je bila ponuđena konverzija kredita, međutim konverzijom kredita ne bi bio u potpunosti obeštećen za ono što je do tada više platio po osnovu povećanja kamatne stope i povećanja tečaja te stoga istu nije prihvatio.

14.3. U vrijeme podizanja kredita nije imao obrt, trgovačko društvo, opg ili sl. kredit je podigao kao fizička osoba. U vrijeme podizanja kredita bio je zaposlen u Gradskom gospodarstvu Vinkovci, poduzeće u vlasništvu grada Vinkovaca.

14.4. U daljnjem dijelu iskaza tužitelj je potvrdio i objasnio okolnosti pod kojima je zaključio Dodatak ugovora o namjenskom kreditu broj kreditne partije 7103321817 od 25. rujna 2014. Radi se samo o dodatku osnovnom ugovoru o kreditu kojim je samo produžen rok otplate kredita dok osnovni ugovor o kreditu i dalje vrijedi dodatno isplata kredita vršena je po zaključenju ugovora o kreditu te se tečaj isplate u svakom vještačenju mora primijeniti kao početni tečaj. Samo zaključenje dodatka ugovora ne mijenja navedene okolnosti niti stvarno niti pravno. Anuitet u visini od 840,47 CHF vrijedio je s ugovorenim rokom otplate po osnovnom ugovoru o kreditu od 10 godina, zaključenjem dodatka ugovora o kreditu odnosno produljenjem roka otplate s 3,5 godina na 10 godina, normalno je da se i smanjuje anuitet otplate kredita do visine od 305,58 CHF došla je sama tužena banka izračunom otplate kredita sukladno roku

navedenom u istom dodatku uz primjenu zakonom određene kamatne stope u visini od 3,23 % godišnje.

15. Sud je iskaz tužitelja u cijelosti cijenio logičnim, istinitim i razumnim, uz opasku da nije osporen od strane tuženika ni na koji način. Iskaz tužitelja je realan i proizlazi iz dokumentacije koja je dostavljena u spis po parničnim strankama, a iz njegovog iskaza je utvrđeno da nije bilo pojedinačnog pregovaranja sa tuženikom oko bilo koje točke ugovora o kreditu, pa i kasnijeg dodatka ugovora o kreditu.

16. Sud je kao vjerodostojne prihvatio sve isprave koje su pročitane i u koje je izvršen uvid na glavnoj raspravi budući njihova vjerodostojnost nije dovedena u pitanje po parničnim strankama pri čemu je dokaznu snagu istih cijenio dovodeći ih u vezu s drugim dokazima te odredbama zakona.

17. U odnosu na prigovor presuđene stvari koji je istaknuo tuženik u odgovoru na tužbu isti je po stavu suda u cijelosti neosnovan jer je predmet ovog postupka isplata iznosa tuženiku koji je kondemnatorni zahtjev i to temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli a koja je deklarativno pravomoćno utvrđena ranijim presudama Županijskog suda u Osijeku, poslovni broj GŽ-710/2023-2 od 27. veljače 2023. i Županijskog suda u Vukovaru, poslovni broj GŽ-323/2017 od 7. prosinca 2017. i predmet ovoga postupka je isplata daljnjih iznosa temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli za razdoblje od 5. svibnja 2020. do 5. listopada 2023., a sve iz razloga što tuženik i nadalje tužitelju naplaćuje uvećane anuitete putem trajnog naloga iako je odredba o valutnoj klauzuli (članak 7. ugovora) pravomoćno utvrđena ništetnom sukladno naprijed navedenim presudama.

18. U odnosu na valutnu klauzulu nesporno je da tuženik kao i ostale banke svjesno i namjerno nije upozoravao potrošače na moguće ekonomske posljedice u CHF kreditima je već Međunarodni monetarni fond (MMF – dalje u tekstu MMF) od 2000. godine, a neposredno pred plasiranje prvih CHF kredita koji su uslijedili u kolovozu 2002. upozoravao na rizike valutne klauzule vezane za CHF.

18.1. Valja istaknuti da je prva banka koja je započela sa CHF kreditima u Hrvatskoj bila Erste banka a prije plasiranja njihovih kredita je voditelj njihove Službe trgovanja devizama i gotovinom Aleksandar Turza na internetskom portalu Burza.com.hr objasnio istodobnu snagu ali i nestabilnost CHF što je, kako je rekao, jako rizično za potencijalne dužnike po kreditima. Dakle, iz navedenog je naprosto nemoguće da banke, pa tako i banka tuženika nije znala da je tečaj CHF u odnosu na DM i kasnije EUR u vrlo kratkom razdoblju od prilike 30 godina narastao za gotovo 200 %.

18.2. Nadalje, MMF je u svojim izvještajima za 2005. i 2007. godinu upozorio na opasnost od aprecijacije CHF-a te je posebno ukazivao na probleme koji se zbog toga mogu dogoditi u istočnim zemljama u kojima je ugovoreno puno kredita s valutnom klauzulom u CHF, a upravo te godine je bila najveća ekspanzija tih kredita u Hrvatskoj a sve navedeno objavljeno je u presudi Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 3. srpnja 2013. Sporni krediti su očito namjerno plasirani na hrvatsko bankarsko tržište uz pomno planiranu i organiziranu medijsku kampanju. Ti krediti, pa tako i kredit tužitelja, su predstavljeni kao najpovoljnije rješenje jednog od temeljnih ljudskih prava i potreba – prava na dom, odnosno rješenje stambenog pitanja obitelji. Činjenica jest da su u istom vremenskom periodu od 2003. do 2008. godine,

dakle kada je švicarski franak bio na najnižoj razini na valutnim tržištima (1 CHF = 4,20 kn) isti krediti plasirani na tržišta svih država bivše SFRJ a čiji građani su i danas dovedeni u isti položaj.

19. U odnosu na Dodatak ugovora o namjenskom kreditu od 26. rujna 2024. i uvidom u isti utvrđeno je da je promijenjeno vrijeme otplate kredita. Naime, tužitelj je zatražio promjenu roka otplate s preostale 3,5 godine do kraja otplate a rok otplate preostalog dijela glavnice povećan je na 10 godina, sve kako bi se smanjio anuitet otplate kredita i da nije bilo povećanja kamatnih stopa i povećanja tečaja tužitelj bi sigurno kredit otplatio ranije no on ga još uvijek otplaćuje, te pri tome i dalje trpi posljedice prethodno pravomoćno presuđene ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

20. Prigovor zastare potraživanja tuženika nije osnovan i u tom dijelu se ukazuje na zaključak sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020., prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile temeljem nišetnog ugovora, na temelju članka 323. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, 35/05, 41/08, 63/08 i 134/08, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22, 155/23 i 69/26 – dalje Zakon o obveznim odnosima) počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način utvrđena ništetnost, a koje je dodatno pojašnjeno pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda RH, poslovni broj Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022., s napomenom da je to pravno shvaćanje dobilo potvrdu u presudi Suda Europske unije u predmetu C-485/19 (Profi Credit Slovakia) od 22. travnja 2021. Ovdje valja uzeti u obzir i da pokretanje parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju članka 241. Zakona o obveznim odnosima te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe odnosno od 14. lipnja 2018., a imajući u obzir da do podnošenja tužbe u ovom postupku 27. listopada 2023. nije protekao zastarni rok od 5 godina, a u kojem roku zastarijevaju ove novčane tražbine sukladno članku 225. Zakona o obveznim odnosima. Naime, valutna klauzula u valuti CHF o kojoj se potrošače nije adekvatno informiralo u potrošačkim kreditima s promjenjivom kamatnom stopom sukladno jednostranoj odluci banke pravomoćno je utvrđena nišetnom 14. lipnja 2018. donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. ali odredbom članka 328. Zakona o obveznim odnosima određeno je da se pravo na isticanje nišetnosti ne gasi. Kako tužitelj u ovom postupku ne traži ponovno utvrđenje nišetnosti koje je ranijom odlukom i to pravomoćnom presudom Županijskog suda u Vukovaru, poslovni broj GŽ-323/2017-15 od 7. prosinca 2017. već utvrđena nišetnom nego je predmet spora isključivo kondemnatorni zahtjev za isplatu odnosno povrat do sada više plaćenih anuiteta po osnovu povećanja tečaja u odnosu na kunu za utuženo razdoblje od 5. svibnja 2020. do 5. listopada 2023., te kako je tužitelj tužbu u ovom predmetu podnio dana 27. listopada 2023., to je sud utvrdio da je tužba podnesena unutar, kako je to već ranije navedeno, zastarnog roka od 5 godina za tražbine s naslova stečenog bez osnove iz članka 225. Zakona o obveznim odnosima.

21. Odredbom članka 322. Zakona o obveznim odnosima određeno je kako je ugovor koji je protivan Ustavu RH, prisilnim propisima ili moralu društva nišetan, osim

ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

22. Naplatom kunske protuvrijednosti anuiteta po tečaju većem od važećeg tečaja na dan isplate kredita dio imovine tužitelja je bez valjane pravne osnove prešao u imovinu tuženika, a prema odredbi članka 323. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

22.1. Nadalje, člankom 1111. Zakona o obveznim odnosima propisano je da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi. Ovaj institut opisan u prethodnom zakonskom članku se opisuje kao institut stjecanja bez osnove i kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to, ako je stjecatelj nepošten, od dana stjecanja a inače od dana podnošenja zahtjeva. Što se naknade troškova tiče, stjecatelj ima pravo na naknadu nužnih i korisnih troškova. Napominje se da se datum donošenja pravomoćnih odluka u postupku pokrenutom tužbom radi zaštite kolektivnih interesa potrošača od strane tužitelja " Udruga Potrošač " protiv 8 hrvatskih banaka, pojedinačni tužitelji raspolažu sudskom odlukom kojom je riješeno prethodno pitanje u pogledu ništetnosti odredbi iz ugovora o kreditu koje su tužene banke sklapale sa potrošačima u utuženim razdobljima, a kojim odredbama je bio ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica te je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama banaka. S tim da tužitelji mogu podnošenjem individualnih tužbi u restitucijskim parnicama tražiti isplatu na ime razlike između ugovorene kamate i kamate koja se mijenjala jednostranom odlukom banaka o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, odnosno tražiti razliku nastalu promjenom tečaja CHF za koji je bila vezana glavnica. Što se tiče opsega vraćanja u obzir dolazi primjena članka 1115. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodove i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja a inače od dana podnošenja zahtjeva (tako i Županijski sud u Zagrebu u presudi, poslovni broj GŽ-6190/18-2 od 5. ožujka 2019.

23. Radi utvrđivanja osnovanosti visine tužbenog zahtjeva proveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Mati Ivanoviću.

23.1. Iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka financijske struke, Mate Ivanovića, a koji je dostavljen zajedno sa prilogima 10. travnja 2024. utvrđeno je da su tužitelj Tomislav Borković i tuženik Zagrebačka banka sklopili ugovor o kreditu za iznos od 80.000,00 CHF i rok otplate od 10 godine sa kamatnom stopom od 4,90 %, da je tečaj na dan isplate kredita, odnosno 2. listopada 2006., za 1 CHF iznosio 4,644380 kuna, da je tužitelj sve obveze po navedenom kreditu podmirivao tzv. trajnim nalogom, da se visina tečaja CHF u odnosu na kunu mijenjala cijelo vrijeme otplate kredita te da je vještak sročio tablicu " IZRAČUN RAZLIKA " u kojoj je naveden izračun razlika po osnovi promjena tečaja između tečaja važećeg na dan korištena kredita i svakog naknadno promijenjenog tečaja za razdoblje otplate kredita a koji se nalazi na stranici 4. nalaza.

23.2. Zaključno mišljenje vještaka da je ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na povećanje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir početno ugovoreni tečaj CHF u vrijeme korištenja kredita i naknadna povećanja tečaja CHF, odnosno promjene na više od početno ugovorenog tečaja u razdoblju od 5. svibnja 2020. do 5. listopada 2023. predstavlja tzv. pozitivne razlike i iznosi 4.5015,15 eura. S napomenom, da u razdoblju od 5. svibnja 2020. do 5. listopada 2023. nije bilo promjena tečaja na niže, odnosno tzv. negativnih razlika.

23.3. Sud je nalaz i mišljenje vještaka u cijelosti prihvatio kao stručan, nepristran i izrađen po pravilima struke i po postavljenom mu zadatku vještačenja.

23.4. Tužitelj je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka u cijelosti te je na temelju istoga uredio tužbeni zahtjev svojim podneskom od 24. travnja 2024. na način da potražuje visinu koja se očituje u razlici stvarno plaćenih anuiteta i anuiteta prema prvom otplatnom planu i početnom tečaju CHF prema kojem je kredit isplaćen tužitelju u razdoblju od 5. svibnja 2020. do 5. listopada 2023., a sve temeljem povećanja tečaja u odnosu na kune/eure u iznosu od 4.515,15 eura, sa zakonskim zateznim kamatama od svakog pojedinog iznosa pa do isplate.

23.5. Tužena se na nalaz i mišljenje očitovala na način da se protivila preinaci tužbenog zahtjeva i istakla je prigovor zastare u slučaju prihvaćanja istoga te ističe da je tužitelj izmijenio dodatkom ugovora iz 2014. godine svoj početni anuitet na iznos od 305,58 CHF i ponavlja sve ono što je ranije istaknuo u odgovoru na tužbu i tijekom postupka. Osobito se protivi preinaci tužbenog zahtjeva i poziva se na sudsku praksu glede računanja zastare na sve preinačene iznose na način kako je to precizno navedeno u podnesku tuženika od 6. travnja 2024.

23.6. Neovisno o prigovorima tuženika sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje sudskog vještaka kao stručan i objektivan jer je vještak sačinio nalaz i mišljenje u skladu s uputom suda i stajalištima iznesenima u ovoj odluci. Osim toga, vještak je saslušan na glavnoj raspravi od 11. lipnja 2026. na okolnost svog nalaza i mišljenja te je u cijelosti ostao kod istoga a iskazao je u bitnom da je kao početni tečaj koristio tečaj CHF koji je bio na dan 2. listopada 2026. odnosno na dan isplate kredita a koji je iznosio 4,644380 CHF, te je potvrdio da se držao postavljenog zadatka vještačenja a to je bilo da se utvrdi promjena tečaja.

24. I nakon dostave nalaza i mišljenja vještaka i nakon iskaza vještaka u kojem je u cijelosti ostao kod svog nalaza i mišljenja tuženik je ustrajao na prigovoru iz svog podneska od 6. lipnja 2024. te je predložio dopunu nalaza i mišljenja vještaka u kojoj bi vještak trebao odgovoriti na pitanje " da li bi izračun u nalazu i mišljenju bio drugačiji da je vještak koristio tečaj koji je vrijedio na dan sklapanja dodatka ugovora o kreditu 2014. ", s tim da se ukazuje da je navedeni prijedlog tuženika sud odbio raspravnim rješenjem od 11. lipnja 2026. imajući pri tome u vidu da je predmet tužbe i tužbenog zahtjeva isplata razlike stvarno plaćenih anuiteta i anuiteta prema prvom otplatnom planu i početnom tečaju CHF za utuženo vremensko razdoblje od 5. svibnja 2020. do 5. listopada 2023., a sve temeljem povećanja tečaja u odnosu na kune/eure. Također je sud imao u vidu da se radi samo o Dodatku osnovnom ugovoru o kreditu kojim je samo produžen rok otplate kredita na 120 mjeseci i koji tužitelj još u cijelosti nije otplatio, dok osnovni ugovor o kreditu i dalje vrijedi, s tim da je isplata kredita vršena tek po zaključenju ugovora o kreditu te se tečaj isplate u svakom vještačenju pa i u ovom koje je provedeno u ovom konkretnom predmetu mora primijeniti kao početni tečaj.

24.1. U odnosu na prigovor tuženika da je tuženik osim činjenice da je tužitelj dodatkom ugovora o kreditu produžio rok otplate i smanjio početni anuitet koji je iznosio 840,47 CHF a sada je smanjen na 305,58 CHF, sud je stava da je anuitet u visini od 840,47 CHF vrijedio s ugovorenim rokom otplate po osnovnom ugovoru o kreditu na vrijeme od 10 godina a da je zaključenjem Dodatka ugovora o kreditu odnosno produljenjem roka otplate sa 3,5 godina na 10 godina logično da se smanjio anuitet otplate kredita do visine od 305,58 CHF, a što je i tužena banka navela u Dodatak ugovora o namjenskom kreditu od 25. rujna 2014., a kako je to navedeno u članku 3. stavku 1. navedenog ugovora, uz primjenu zakonom određene kamatne stope visine od 3,23 % godišnje.

25. Slijedom svega navedenog prihvaćen je konačno uređeni tužbeni zahtjev preciziran u podnesku tužitelja od 24. travnja 2024. za isplatu iznosa od 4.515,15 eura, sukladno nalazu i mišljenju vještaka, zajedno sa zateznim kamatama koje teku od uplate svakog pojedinog iznosa do isplate, a kako je to navedeno u izreci presude.

26. Odluka o troškovima temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku.

27. Tužitelj je potraživao trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 2.239,88 eura, uvećano za zatezne kamate od presuđenja do isplate, koji mu je sud djelomično priznao kao nužan i opravdan, a sastoji se od sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura sukladno Tbr. 7/1, sastava tri obrazložena podneska i to podneska od 20. prosinca 2023., od 24. travnja 2024. i od 26. lipnja 2024., svaki u iznosu od 200,00 eura sukladno Tbr. 8/1, za pristup na dva raspravna ročišta i to od 19. ožujka 2024. i od 11. lipnja 2026., svako po 200,00 eura po Tbr. 9/1, što sveukupno iznosi 1.200,00 eura, sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23). Nadalje, sud je tužitelju priznao i troškove sudske pristojbe na tužbu i presudu u iznosu od 89,88 eura i trošak provedenog financijskog vještačenja u iznosu od 400,00 eura, što sveukupno iznosi 1.989,88 eura.

27.1. Sud naprotiv tužitelju nije priznao trošak sastava podneska od 5. travnja 2024. u iznosu od 200,00 eura, budući se isti podnesak u spisu ne nalazi.

28. Tuženik je odbijen sa zahtjevom za naknadu troška postupka budući u istom nije uspio, a sve kako je navedeno u točki IV. izreke ove presude.

Vinkovci, 24. srpnja 2026. godine.

Sudac
Hrvoje Smital

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

DOSTAVITI:

1. ZOU Glavaš & Šutalo, Vinkovci
2. OD Porobija & Porobija, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088b-2f3a0**

Kontrolni broj: **021e3-64b26-e40a0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.